

[J. O. Krag.]

prisstoplovens indførelse, er hans udtalelse grænseløs arrogant. Hertil kommer, at hans begrundelse for standpunktet er komplet uforståelig.“

Karakteristikken af hr. Bernhard Baunsgaard skal jeg ganske se bort fra, og jeg ønsker ikke at bringe 21 mands udvalgets flinke formand ind i forhandlingerne. Men det væsentlige er, at det her står ganske klart sort på hvidt, at det ikke bare er socialdemokratiet, der beder om denne klarhed, at det ikke blot er arbejderparten, funktionærparten, tjenestemandsparten, i forhandlingerne, der har behov for denne klarhed, men at det også er erhvervslivet. Det kommer klart til udtryk i det citat, jeg tillod mig at bringe her fra Børsen. Jeg tror altså stadig, statsministeren skal forsøge at svare mere klart på mit spørgsmål til ham, og hvis det ikke lykkes ham, vil jeg vende tilbage til det.

Hvad fik vi ud af debatten? Ja, der synes unægtelig noget endnu. Men jeg synes, det er interessant, at statsministeren uforbeholdent siger: der kommer en lov om udbyttebegrænsning; der kommer en lov, der forbyder friaktier; der kommer en strengere skat på kapitalgevinster; der kommer ændrede afskrivningsregler, og hvis LO, sagde statsministeren, var interesseret — men det må vel også spille en rolle, om f. eks. socialdemokratiet er interesseret — kunne man også drøfte lovgivning til bedring af vilkårene for mennesker og familier her i landet med lave indkomster. Se, alt dette er bindende, det siger jeg tak for, og så regner jeg med, at statsministeren på alle punkter har dækning i alle tre regeringspartier. Det regner jeg ganske bestemt med. Jeg kunne godt lide at spørge statsministeren, hvornår disse lovforslag kommer, men da jeg ved, jeg intet svar får på det, skal jeg lade være.

Så siger statsministeren med dramatisk stemmeføring — man skulle tro, man var om ikke i det kgl. teater, så i hvert fald i fjersynet — at hypotetiske spørgsmål svarede han ikke på. Jeg kan godt betro statsministeren, at det er der ingen statsminister i verden der har undgået, og det undgår statsminister Hilmar Baunsgaard heller ikke. Der er situationer, hvor man må svare på hypotetiske spørgsmål, dvs. svare på spørgsmål om, hvorledes man vil handle i

tænkte situationer. Jeg er enig med statsministeren i, at det er bekvemtest at undgå det, men det er nu engang ikke særlig bekvemt at være statsminister; det er vi i hvert fald to i denne sal der har erfaring for.

Derefter svarede statsministeren på det hypotetiske spørgsmål, idet han sagde til mig, at når nu parterne havde svaret, at de ville rette sig efter samfundsmæssige hensyn, ville han da ikke betvivle det, og da han gik ud fra, at de gjorde det, var der ingen grund til at svare på, hvad han ville gøre, hvis de ikke gjorde det. Ja men hvis statsministeren så sikkert regner med, at parterne opfører sig på denne måde, så falder den aller-, aller-, allersidste begrundelse for ikke at komme med prisloven væk. Så kunne statsministeren komme med den, så kender han de lønmæssige forudsætninger for den. Men det var måske ikke så meget et hypotetisk svar som det, der kaldes et retorisk svar, altså: dér, hvor man mangler et reelt svar, klarer man sig med veltalenhed — og det skal 100 pct. erkendes, det er ment som en kompliment, at det er vores nuværende statsminister meget dygtig til. Jeg kunne næsten misunde ham.

Statsministeren gav mig en indrømmelse, som jeg var glad for. Han sagde, at der var meget rigtigt i et synspunkt, jeg havde fremhævet, nemlig at hvis man vil gøre noget for de lavtlønnede og gøre noget for lige-lønnen, vil man på disse områder komme væsentligt over de indkomstigningsgrænser, som regeringen har nævnt — jeg vil ikke sige fastlagt, for jeg forstår, at der ikke er noget i indkomstpolitikken, der er fastlagt. Det er rigtigt, at på disse punkter må man komme væsentligt ud over, hvad der i øvrigt ydes i gennemsnit. Men jeg vil gøre statsministeren opmærksom på, at der i denne overenskomstssituation ikke er stillet krav om generelle lønforhøjelser til alle, netop fordi man har ønsket i første omgang og i størst mulig udstrækning at komme lavtlønskravet og ligelønskravet i møde. Hertil kommer så kravet om den fjerde ferieuge, og der er forskellige andre ting på programmet, som vi ikke behøver at nævne her. Men her er altså noget, som statsministeren og jeg er enige om, og det går jeg ud fra regeringen retter sig efter i det, der nu skal følge efter.

Om regeringen er løbet fra sin indkomst-